

уморени, ала човѣкътъ почналъ да декламира „Ой гори, гори балкански“ . . . (отъ Вазовата поема „Загорка“) и — разправялъ бащата — умората му изведнажъ минала. Такова нѣщо било поезията.!

Но станало и още нѣщо. Единъ тѣхенъ съселянинъ, първиятъ учителъ и пѣснопоецъ въ селото, съчинилъ една дълга поема стихове за любовта и смъртта на нѣкой си младъ момъкъ. Авторътъ сложилъ самъ „гласъ“ (мелодия) на поемата си, пѣялъ я самъ, отпечатилъ я и на единъ изпитъ била раздавана като награда на отличилитъ се. Получилъ и Георги, разбира се. Цѣли месеци и селото и околността говорили, чудѣли се и се възхищавали отъ дивното произведение. Георги сжщо. Това, изглежда, го подтикнало и самъ да съчинява. Още съвсемъ малъкъ — въ второ или трето отдѣление — той намислилъ едно кжсо патриотично стихотворение, което пѣялъ надъ люлката на по-малкитъ си братчета и сестричета.

Почналъ рано да чете. Първата книжка, която самостоятелно прочелъ, била една отъ хубавитѣ коледни приказки отъ английския писателъ Дикенсъ. Втора била една тжжна история за убийство и разкаяние, — отъ български авторъ — казвала се „Въ тъмница“. Презъ ваканцията, когато свършилъ IV отдѣление, Райчевъ прочелъ романа „Скитникътъ евреинъ“ — книга грамадна и твърде опасна за такъвъ крѣхъкъ умъ и душа.

Въ тази въздрасъ момчето вече мислѣло за писателство. Той помни, какъ една зимна привечерь, като си четѣлъ уроцитѣ до прозореца, забелязалъ, че баща му и майка му говорятъ нѣщо за него. — „Да го питаме!“ — казалъ бащата. Дошълъ при момчето и почналъ да му говори нѣжно. Накрай